

Frederik zoekt het in de Koreaanse namaak !

Frederik Vanderstraeten toonde op de februaritafel een T-50B. Het lijkt wat op een F-16, maar het gaat om een Koreaans namaakproduct ! Er zijn tal van verschillen. Zo bevinden de luchtinlaten zich aan de zijkanalen en zitten de piloten wat lager. Ook is de neus wat platter dan bij de Falcon. De T-50's vormden het Koreaanse stuntteam 'Black Eagles'. Frederik heeft net zo'n stuntteamversie gebouwd. De kit is een Academy op schaal 1/48e. De kitdecals van Cartograph zijn zeer goed volgens Frederik. Zelfs de witte decals dekken mooi en volgen de panellines zelfs zonder het gebruik van set en sol. De kwaliteit van de kit is prima: alles past perfect en plamuren is nergens nodig. Eén nadeel: de kit is in Europa momenteel niet te krijgen. Frederik haalde zijn exemplaar bij Lucky Models uit Hongkong. Vlotte service voor amper vijf dollar verzendingskosten: op drie dagen via Duitsland thuis bezorgd ! Frederik koos voor een glanzend zwarte afwerking met Mr Hobby en Alclad gloss

vernis.
De Alclad vernis komt volgens hem goedkoper dan de kleine potjes vernis van andere merken.

Franklin Goethals brengt Frans vliegdek in beeld !

Franklin Goethals bouwde een diorama naar een foto van het vliegdek van de Charles De Gaulle. Op dat dek staan 2 gemoderniseerde Dassault Super Etendards van het 17e Flotille, de nummers 33 en 37. Deze toestellen namen deel aan de luchtoorlog boven Libië. Hun wapenarsenaal is spectaculair. De 37 draagt aan stuurboord een Matra Phimat, electric counter measures (ECM) en een 625 liter brandstoftank; centraal een 600 liter buddy refueling om andere toestellen in de vlucht mee bij te tanken en aan bakboord een Barracuda en een GBU-12 LGB. De 33 draagt rechts een MICA-raket, een 625 liter tank, centraal een 600 liter tank en links nog een 625 liter tank en een Alkab Flare Dispenser. Voor de figurines gebruikte Franklin Italeri: zo van die slappe ambetante plastic die niet kleefbaar noch schuurbaar is. De foto vond hij in Air Fan. Interessant zijn de roestvlekken op het metalen vliegdek. Franklin maakte de dioramaondergrond van hout, dat hij opschuurde en plamuurde

en spoot in wit en grijs. Het roest bracht hij achteraf met de hand op. Het bestaat uit een mengeling van Humbrol roest, koper en zwart. Voor het L-thema haalde Franklin ook nog twee oude Lockheed T-33 toestellen uit de kast. Het gaat om

een Belgische versie, de FT-17, en een exemplaar van het Amerikaanse Navy stuntteam Blue Angels. Franklin bouwde de beide Hasegawakits al een hele tijd geleden, meer bepaald ergens in de jaren '70.

Freddy superdetailleerde sneeuwtrack-Kübelwagen !

Freddy Verschuereen is in de Gentse IPMS-club niet aan zijn proefstuk toe als het om detail en net dat tikkeltje meer gaat. Dat leverde hem in diverse modelbouwwedstrijden al prijzen en medailles op. In het kader van de Kübelwagen-groepsbouw liet Freddy zich extra gaan in een wel heel bijzondere Kübelwagen, met name uitgerust met sneeuwtracks !

Sneeuwtrack-conversie

Freddy Verschuereen superdetailleerde een Tamiya Kübelwagen Type 155 op 1/35e met een conversieset van Lead Warrior voor de speciale versie met sneeuwtracks. De set is van resine. Volgens Freddy niet bijzonder goed van kwaliteit, maar wel de enige dergelijke conversieset op de markt.

Superdetail

Freddy veranderde en verbeterde echter heel wat details op zijn model. Zo verbreedde hij de spatborden achteraan met een stukje plasticard van ongeveer 7 mm. Hij verfijnde de deurkrukjes, accentueerde de deurscharnieren, bracht klepjes aan waarin het raam kan openklappen, plaatste een benzinekraantje op de benzinetank onder het dashboard, stak een contactsleutel op het contact, en gaf de wielen ventielen en zelfs ventieldopjes. Moest ik kunnen,

ik stak er zelfs binnenbanden in, zo stelde Freddy het. Hij bracht ook een zeildoek van tissue aan die hij achtereenvolgens in een grondverf en khaki drab spoot. De grondverf van Mottip (autoproduct) aan beide zijden opgespoten, maakt de tissue stijf genoeg om zijn plooi vorm te houden, zonder dat witte lijm nodig is. Dus volgorde: grondverf spuiten, khaki spuiten, bache plooiën en drybrushen.

Ketting

De sneeuwketting haalde Freddy bij nog een ander aftermarketmerk. Het originele in de resinekit was immers ook van resine en dat met secondenlijm opbrengen zag Freddy echt niet zitten. Hij

vond een plastic ketting, die hij op alle scharnierpunten volledig uitboorde en met fijne koperdraad als echte scharnieren soepel plooibaar maakte. De ketting past dan ook op ongelooflijk realistische wijze rond de wielen !

Presentatie

Freddy presenteerde zijn sneeuw-Kübel op een ondergrond van een 'half emmerke' beton, eigenlijk gewoon grijze voegspecie, gegoten in een houten kadertje. Hij nam als voorbeeld een foto waarop de Kübel op een betonbaan staat. Met een diamantschijfje sleep hij na drogen van de voegspecie vakken in het beton, die hij vulde met fijne putty, zodat hij een pek-reliëf bekam. Het geheel werkte hij af met MIG-poeders.

Jerome Vanden Berghe bouwde Chaffee tank "Ally Oop III"

Jerome Vanden Berghe bouwde een M24 Chaffee tank zoals die naar het einde van de Tweede Wereldoorlog Duitsland binnentrok. Hij schilderde de tank eerst met een Humbrol grondverf en werkte af met olive drab camouflage (Humbrol 155). Ook het interieur kreeg een schilderbeurt. Immers, het luik in de koepel kan open en Jerome wilde dat er dan ook binnenin wel degelijk iets te zien valt. Weatheren deed hij met een mix van zwarte olieverf en olieterpentine. Na enkele dagen bleek de verf echter gecraqueleerd te zijn. Hij duwde de gecraqueleerde, losgekomen verfschilfers van het model af, en bekam zo ongewild een vrij realistische weathering. De kit is een Italeri. Mooi detail is een zelfgemaakte trekkabel op de tank. Jerome vervaardigde hem met de ijzerdraad rond een champagnekurk. Het model stelt een B-versie voor rond januari 1945. De Amerikanen personaliseerden hun tanks. Deze tank kreeg de naam "Ally Oop III".

Marc Galle bracht Luftwaffe-speciaalke mee voor thema L !

Marc Galle bracht in het kader van de themaletter L (Luftwaffe) een Junkers Ju 287 V1 mee, een experimenteel Duits bommenwerperontwerp met een bijzondere vleugelvorm: naar voren gerichte vleugeltippen. Het ontwerp kadert in de ontwikkeling van jet-bommenwerpers op het einde van de Tweede Wereldoorlog.

Forward swept wing

De naar voren gerichte vleugelvorm werd gekozen omdat die betere lage snelheids capaciteiten zou hebben, wat met de eerste jets een must was bij het landen en opstijgen. Doordat de tip als laatste stalde, kon je de ailerons langer effectief gebruiken. Nadeel was dat het toestel bij hogere snelheden meer onderhevig was aan de liftkrachten, en dus onstabiel.

Amalgaam

De Duitsers bouwden het prototype met allerlei beschikbare reserveonderdelen van toenmalige operationele toestellen. Ze gebruikten onder meer een neusglaspartij van een neergeschoten B-24, een staartgedeelte van een Ju 388 en delen van de romp van een Heinkel 177. Aangezien er geen intrekbaar land-

ingsgestel voorhanden was, monteerden ze maar het vast gestel van de Ju352 en als neuswielen de hoofdwielen van de B-24. Het prototype maakte zijn eerste vlucht vanaf Leipzig in augustus 1944. De Duitsers konden 16 testvluchten maken voor de Russen de zaak onder de voet liepen. De Russen zagen echter brood in het buit-gemaakte ontwerp en ontwikkelden dat verder tot de Junkers EF 140R in 1947, maar verloren nadien hun interesse.

Vacform

Marc Galle bouwde de 1/72e Airmodel versie, een vacform model. Hij scratchte nagenoeg alle details, van wielen tot hulpmotorkoppen, alsook het volledige interieur. Daarbij kon hij terugvallen op een gedetailleerd artikel in het Duitse, niet

meer te verkrijgen, magazine Luftfahrt, dat Eric Lebon hem ter hand stelde.

Hakenkruisen

Marc bouwde het model voor enkele jaren tot de huidige staat, met een afgewerkte denkbeeldige operationele camouflage, maar verloor er wat de moed bij toen bleek dat hij de hakenkruisdecals verkeerd aanbracht. Dat euvel is inmiddels verholpen, en Marc denkt er nu toch weer aan zijn model af te werken zoals oorspronkelijk bedoeld, met de testlapjes her en der verspreid over romp en vleugels in de versie waarmee de Duitsers de luchtstroom rond het toestel probeerden in beeld te brengen tijdens de testvluchten. Gaatjes boren dus, koperdraadstukjes erin kleven en witte textiellapjes daaraan bevestigen.

John De Munters X-Wing Fighter crasht op vergadering !

John De Munter toonde een puik afgewerkte X-Wing Fighter van Star Wars, een Finemolds-kit op schaal 1/72e. John personaliseerde de bouw tot het toestel van Luke Skywalker uit de eerste Starwars film (chronologisch deel IV uit de reeks). Alle kleurvlakken zijn met decals opgebouwd. Via minutieus afplakwerk bracht John tal van zwarte puntjes op de romp aan. Hij werkte deze kit al zo'n 9 jaar geleden af. En toen had hij naar eigen zeggen nog veel geduld ! De reden dat hij het naar de februarivergadering meebracht schuilt in het letter L-thema van Luke Skywalker. John had ook zijn nieuwe project bij: een Sukhoi T-50 op schaal 1/72e van Zvesda in beginnende opbouw. Het gaat om de Russische tegenhanger van de F-22.

Eric Lebon boorde Kübelwagenthema ook in februari aan

Ambulance

De redactie is nauwelijks uitgeschreven over de speciale Kübelwagenversies die Eric in januari presenteerde, of de tafel voor zijn neus stond in februari weeral vol speciale Kübels. Een eerste versie betrof een VW Ambulance, die sterk gelijkt op de latere Kevermodellen. De opengewerkte deuren tonen een mooi gedetailleerd interieur, inclusief draagberrie. De draagberrie kon alleen in de kleine wagen passen door ze langs de chauffeur over de bijzittersplaats heen te schuiven. Handig om tijdens het rijden de gekwetste wat moed in te praten ! De kit van dienst was een CMK op schaal 1/35e. Eric scratchte de draagberrie met koperdraad en gaas van een vliegenhor.

Niet goed genoeg...

Een tweede Kübel bestond opnieuw uit een Ambulance, maar ditmaal in de ons vertrouwde Kübelwagenvorm. Een Sdkfz 62, zet Eric de puntjes op de i. Eric gebruikte voor deze ambulance hetzelfde 'bakske' als voor de Kever, met name van CMK. De basiskit daarentegen is ditmaal een Italeri. Het ging om een gewone Kübelwagen, die Eric converteerde naar een ambulance volgens zijn documentatie Military Miniatures. Hij zaagde onder meer de kap weg, steeds het Duitse motto 'Perfekt ist nicht Gut Genug !' indachtig.

Tempo

Voorts presenteerde Eric ook een Tempo 4x4, een bijzonder voertuig met twee motoren (vooraan en achteraan). Van 600cc vulde Willy Jacxsens aan, en met vierwielbesturing en afzonderlijke assen. Bijzonder geschikt om zich op ruw terrein letterlijk in allerlei bochten te wringen. Het gaat om een resinemodel van het Tsjechische PLUS-Model.

Tripple

Ten slotte toonde Eric een bijzonder groot model van een soort Schwimmwagen. Het gaat om een Tripple amfibievoertuig, een voorloper van de Schwimmwagen die uitsluitend voor de SS werd gebouwd. De kit is van het merk Elite-resine. De figurines zijn inbegrepen. Eric weatherde de reuze-Kübel met zijn dop-techniek (zie vorige nieuwsbrief) en olievert. Pittig detailke: de afstandsmeters maakte Eric van haarborstelharen, van het soort met van die bolletjes op de uiteinden !

Marc De Pauw bijna aan einde van flightline !

Marc De Pauw is met zijn Belgische F-104 toe aan het zeventende vliegtuig op schaal 1/72e waarmee hij naar fotomateriaal een NATO-flightline probeert te reconstrueren. De F-104 moet samen met nog drie andere Starfighters, een Gloster Javelin, een Mirage IIIc en een F-105 op een stuk startbaan komen. De F-104 die Marc nu heeft afgewerkt is het enige Belgische toestel in de flightline. Het gaat om het toestel FX-07 van Beauvechain. Marc gebruikte daarvoor de Hasegawa kit, die hij combineerde met decals van Daco. De vleugels kregen de typische witte bovenzijden tegen verhitting door de luchtweerstand. Marc werkte af met Alclad. Een schietstoel en een interieur-PE-set zorgden voor bijkomende details.

Marc presenteerde nog een tweede F-104, ditmaal op schaal 1/144e. Dit toestel stelt een exemplaar van Kleinen Brogel voor, de FX-50 (foto boven). Ook voor dit model greep Marc naar een Daco-decalvel. Op het kleine model moesten liefst 121 (!) decals geplaatst worden. Op de kit op 1/72 waren dat er zelfs meer dan 200 ! In tegenstelling tot het ordelijk genummerde vel voor schaal 1/72e, bevatte het 1/144e-vel enkele letters en that's it: zoek het zelf maar uit. Marc was ettelijke uurkes zoet met het plakwerk.

